కీర్తి వడ్డీ!

చంద్రయ్య వయసు అరవై ఆరేళ్ళు! స్వాతంత్ర్యం వచ్చే నాటికి ఇరవై నాలుగేళ్ళ కుర్రాడు. అందులో తొమ్మిదేళ్ళు గాంధీ మార్గాన్ని అనుసరించి జైల్లోనే గడిపాడు.

'వందేమాతరం' అంటే తప్పు
'భారతమాత' అంటే తప్పు మరి నేడు?
చంద్రయ్య కళ్ళు చిప్పిల్లాయి—

చేతిలోని వార్తాపత్రిక గాలికి రెపరెప లాడుతోంది. అందులోని ఒక వార్త చంద్రయ్య గుండెలో గునపాన్ని దించింది.

అంటూ వాపోయాడు చంద్రయ్య.

**** **** ****

హార్లిక్స్ గ్లాసు అందించి భర్త పక్కన కూర్చుంది పార్వతమ్మ.

అతని కళ్లలోని తడిని చూసింది. ఆమె మనసు చివుక్కుమంది.

ఈ మధ్య వార్తాపత్రిక చూస్తూ తరచుగా ఆవేదనకు గురవుతున్నారు.

భర్త మొహంలోకి చూస్తూ తానూ బాధ పడటం తప్ప ఆయనను ఎలా ఓదార్చాలో ఆమెకు తెలియదు.

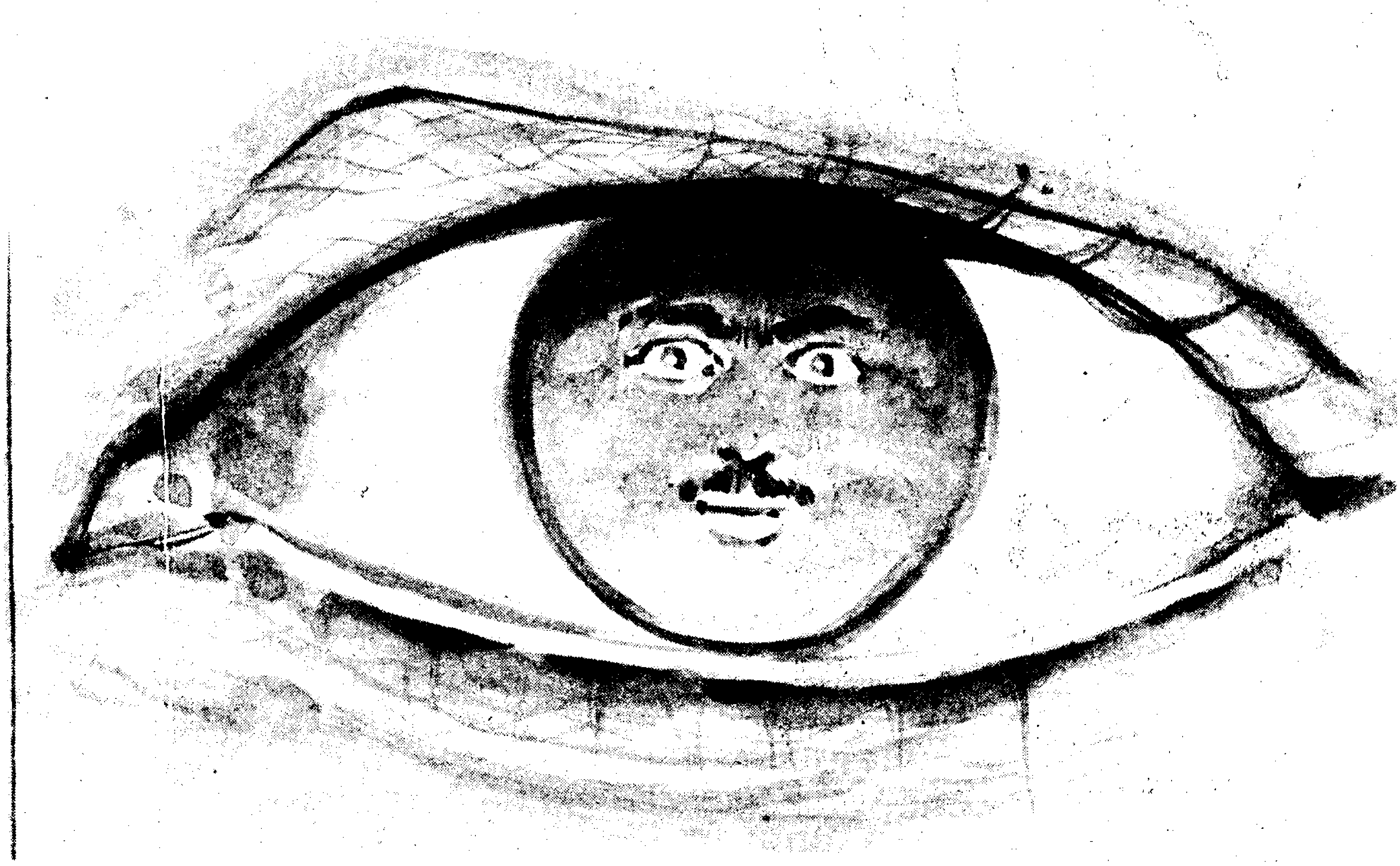

ఆ రోజుల్లో, ఆ ప్రాంతంలో చంద్రయ్య ఓ బాల చంద్రుడు— వీరాభిమన్యుడు!

ఎందరో యువకులను చేరదీసి తెల్లదొర తనానికి వ్యతిరేకంగా పికెటింగులు నిర్వహించాడు. ఫలితంగా అయిదుసార్లు అరెస్టు అయి అన్నేళ్ళ జైలు జీవితాన్ని అనుభవించాడు.

తెల్లగడ్డాన్ని సవరించుకుంటూ.... తెల్లవాళ్ళు ఆ కాలంలో పెట్టిన హింసలను గుర్తు చేసుకుంటున్నాడు చంద్రయ్య.

నేటి స్వతంత్ర భారత దేశంలో ఓ కలెక్టర్ 'భారత మాత' అన్న పదం వాడటం తప్పని సెలవిచ్చాడట!!

దేశాన్ని 'తల్లి'! అని సంబోధించటం తప్పా?

సదానంద శారద

ఇండియాను భారత్ అనటం తప్పా?? మరో చోట ఒక పాఠశాలలో జాతీయ గీతాన్నే నిషేధించారట!

ఏమైంది జనానికి! ఎటు పోతున్నది దేశం?

దేశం వెర్రి వెంగళప్పుల పాలయి సుందర భారతం కోసం కలలుగన్న చంద్రయ్యలాంటి స్వాతంత్ర్య సమర యోధులను కలవర పరుస్తున్నది.

దేశానికి సాధించిన స్వాతంత్ర్యం ఇలా కాని వాళ్ళ పాలు చేసినట్లయింది.

ఆకాశంలో మేఘాలు కమ్ముకున్నాయి. ఏ క్షణాన్నైనా కుండ పోతగా వర్షం కురిసేట్టుగా వుంది. చల్లగాలి రివ్వున చెంపల్ని తాకుతూ సన్నగా వొణికిస్తున్నది.

"గదిలోకి వెళదాం రండి" అన్నది పార్వతమ్మ.

వరండాలోని నాలు కుర్చీలోంచి లేవలేదు చంద్రయ్య.

మబ్బు పట్టిన బరువైన ఆకాశం వంక చూస్తున్నాడు.

"చలిగా వుంది— లోనికి వెళదాం రండి" మరోసారి అనునయంగా అన్నది పార్వతమ్మ.

వారం రోజుల్నుంచి ఆయనకు విశ్రాంతి లేదు.

ఉదయమే బొంబాయి నుంచి వొచ్చాడు— పెద్దకొడుకు కొడుకుతో వెళ్ళాల్సి వచ్చింది.

బొంబాయిలో చంద్రయ్యకేం పని లేదు. బొంబాయిని చూడాలని లేదు. ఇదివరకే చాలాసార్లు చూశాడు. కాని పెద్ద మనవడికి ఏదో పని వుందట. తాతను పిలుచుకు పోయాడు.

తాతతో వెళ్తే రైలు ప్రయాణం వుచితం మలభం కూడా! స్వాతంత్ర యోధులకు.... అంటే ఫ్రీడం ఫైటర్స్‌కు ఏర్పాటు చేసిన రైల్వే పాస్ చంద్రయ్యకు వుంది.

అతడు ఎన్నిసార్లైనా దేశంలో ఏ ప్రాంతానికైనా రైలులో ఉచితంగా ఫస్ట్ క్లాస్, ఎ.సి. పెట్టెల్లో ప్రయాణం చేయవచ్చు. అతనికి తోడుగా వెళ్ళే ఒకరికి కూడా ఆ ఉచిత ప్రయాణ సదుపాయం వుంది.

అదిగో ఆ సదుపాయమే చంద్రయ్యకు విశ్రాంతిని కరువు చేస్తోంది. వారం రోజుల క్రితమే ఢిల్లీ వెళ్ళి వచ్చాడు. పెద్దకొడుకు తోలుకుపోయాడు. అంతకు ముందు చిన్న కొడుకు బావ మరిదికి మద్రాసులో పని వుండి చంద్రయ్యను తీసుకుపోయాడు— ఉచితంగా ఫస్ట్ క్లాసు రైలు ప్రయాణమాయె! అక్కణ్నుంచి వ్యాపారం పని మీద కోయంబత్తూర్‌కు తీసుకుపోయాడు. నెలకు రెండు సార్లైనా అతని వెంట కోయంబత్తూర్ వెళ్ళాల్సి వస్తున్నది. వరుసగా ప్రయాణాలతో ఒళ్లు హూనమై పోతోంది. కంటి నిండా నిద్ర వుండదు. విశ్రాంతి లేదు. ప్రయాణాలు... ప్రయాణాలు... ప్రయాణాలు...

చంద్రయ్య గుండెలో అగ్ని పర్వతం కూర్చుంది...

అతనికి తోడుగా వెళ్ళాల్సిన వాళ్ళు కాస్త ఉచిత ప్రయాణం కోసం తమకు తోడుగా అతడ్ని తోలుకు పోతున్నారు.

ఆ వయస్సులో అంతంతదూరం ప్రయాణాలు చేయులేక అతనెంత ఇబ్బంది పడుతున్నాడో ఎవరూ గమనించినట్టు లేదు. పైగా రాలే నంటే కోపం, నిష్టూరం....

ఈ రోజైనా తీరిగ్గా భర్తతో మాట్లాడే వీలు చిక్కినందుకు పార్వతమ్మ మనసు కుదుట పడింది. నెల రోజుల్నుంచి చెప్పులో కాలు చెప్పులో వుండగా

నేను

భీముని పట్నంలో పుట్టాను
అందుకే భీముడికి లేనంత బుద్ధిబలం
వుంది నాకు
గాలిలో తుపాకీ పేల్చేవాడు
నా ముందు తుపాకీ పట్టుకుని
నిల్చోలేడు
నన్ను చూసి గాలిలా ఎగిరిపోతాడు
పేలిపోయిన తూటాలా నేల
రాలుతాడు
గాలి నా ప్రాణవాయువు కనుక
గాలిలో పేల్చే తుపాకీని
చేజిక్కించుకున్నాను
దాన్ని పేల్చే వాడి ప్రాణాన్ని
వాయువులా పీల్చి బతుకుతున్నాను.

సాత్యకి

నే ప్రయాణాలు మీద ప్రయాణాలు.

ఆయన వేళకు భోజనం చేశారో లేదో, ఎంత ఇబ్బంది పడుతున్నారో ఆ ప్రయాణాల వల్ల అని పార్వతమ్మ దిగులు పడుతూ బిక్కు బిక్కున ఇంట్లో ఒంటరిగా గడుపుతుంది.

కొడుకులు వేరుపడి వేరు ఇళ్లలో వుంటున్నారు. ఏ ప్రయాణానికో తండ్రి అవసరం పడినప్పుడు వస్తారు— మనవలూ అంతే!

"రండి.... లోనికి వెళదాం...." భర్త చేయి పట్టుకుంది పార్వతమ్మ.

భార్య అనురాగ వెల్లువలో తడిసి ఆలోచనల వేడి నుంచి ఉపశమనం పొందటం చంద్రయ్యకు కొత్త కాదు.

కార్యేషు దాసీ గానే కాదు... కరణేషు మంత్రిగా ఎన్నో సార్లు తన పనుల్లో పాలు పంచుకుంది. కష్టాలు అనుభవించింది. తనకు పెళ్లయిన కొత్తలోనే మూడేళ్లు జెయిల్లో వున్నాడు.

పుట్టింటివారు తీసుకుపోతానన్నా పోక ఆ మూడేళ్లు అత్తగారింట్లోనే వుండి ఒక పూట భోజనంతో వుపవాసాలు చేస్తూ తన కోసం ఎదురుచూసింది.

అన్నేళ్ల జెయిలు జీవితం వల్ల అటు చదువు ఆగిపోయింది. ఇటు ఆర్థికంగా తన కుటుంబం దెబ్బతిన్నది. ఆ గడ్డు రోజులలో ఎంతో గుట్టుగా సంసారాన్ని ఈదుకొస్తూ ఒక్కరోజైనా కంటతడి పెట్టని ఉత్తమ ఇల్లాలు పార్వతమ్మ.

ఆప్యాయంగా ఆమె కళ్లలోకి చూశాడు చంద్రయ్య.

"పదండి— బయట చలిగా వుంది" అతని చేయి పట్టుకొని లోనికి నడిపించుకుపోయింది. ఆ చేయి వెచ్చగా కాక వేడిగా తగిలింది చంద్రయ్యకు.

"ఒంట్లో నలతగా వుందా పార్వతీ?" నుదుటి మీద చేయి వేసి చూశాడు.

చురుక్కుమంది—

జొరం వొచ్చినట్లుందే!....

"ఆ కొంచెం జలుబు చేసింది" తేలికగా అంది పార్వతమ్మ.

"కొంచెం జలుబేమిటి పార్వతీ! ఒళ్లిలా కాలి పోతుంటేనూ..."

జొరంతో వొణికి పోతున్నది పార్వతమ్మ— కళ్లలోంచి వేడి వేడి పొగలు లేస్తున్నాయి. ముక్కుపుటాలు వేడిగాలికి అదురుతున్నాయి.

పైకి మాత్రం..... భర్త తీరిగ్గా ఇంట్లో వున్న రోజు అతను ఆందోళన పడవద్దని ఏం లేదు జలుబు చేసింది అంతే కంగారు పడకండి అంటున్నది.

ఆమెను మంచంమీద పడుకోబెట్టి గుండెల దాకా దుప్పటి కప్పి— ప్రేమగా తల నిమిరాడు చంద్రయ్య.

తల నొప్పిగా వుందా పార్వతీ... అని అడిగాడు. కణతలు నొక్కాడు.

మరునాడు ఉదయమే భార్యను ఆసుపత్రికి తీసుకుపోవాలి అనుకున్నాడు.

అప్పటికే రాత్రి ఎనిమిది గంటలు దాటింది.

బజారుకు వెళ్ళి డబుల్ రొట్టె, నవాల్జిన్ టాబ్‌లెట్ తెచ్చాడు.

పాలు వేడి చేసి, టాబ్‌లెట్ వేసి డబుల్ రొట్టె తినిపించాడు— పాలు తాగించాడు.

పిల్లల చేత సేవలందుకోవల్సిన ఆ వయసులో తనకు సేవలు చేస్తున్న భర్తను చూసి పార్వతి కళ్లు చెమర్చాయి.....

"నాకిప్పుడు బాగానే వుంది. మీరు భోంచేయండి" అని బతిమిలాడింది.

డిస్కో శాంతి లారీ అనుభవం

పలురకాల డాన్సులతో పదిమందిని మత్తెక్కించే విషి కళ్ళ డాన్సర్ డిస్కో శాంతికి ఎప్పటి నుండో ఒక కోరిక ఉండిపోయిందని ఈ మధ్య విపరీతంగా బాధ పడిపోతుందట. ఇంతకీ ఆ కోరిక ఏమిటో తెలుసా? ఎప్పటి నుండో లారీ నడపాలనుకోవడమే. నాకు కారు, మోటారు సైకిల్ వంటి వాహనాలు నడపడం తెలుసు అనేకసార్లు నడిపాను. కానీ లారీ నడపడం నేర్చుకోవాలని చాలాసార్లు అనుకున్నా, ఒకసారి అనుకోకుండా లారీని ఎక్కి డ్రైవ్ చేసాను. అంతే కారులాగే నడపడం మొదలు పెట్టాను. అమ్మయ్య చాలా తేలికగా లారీ కదిలింది. ఆ నా కోరిక తీరిపోయిందనుమా! అంటోంది. మరి లారీనే నడపాలన్న కోరిక అసలు ఎందుకు కలిగిందో!

—యం.నరహరిబాబు

"చేస్తా.... నువ్వు నిద్రపో పార్వతీ కొంచెం అమృతాంజనం రాయనా..."

అల్మేరాలోంచి సీసా తీస్తున్నాడు తలుపు మీద టక టక శబ్దమయింది—

"ఎవరూ?...." అన్నాడు చంద్రయ్య!

అమృతాంజనం సీసా టేబుల్ మీద పెట్టి తలుపు తెరిచాడు.

"ఇంట్లోనే వున్నావా తాతయ్య...." అన్న గొంతు వినిపించింది పార్వతమ్మకు కలత పడింది. కలవరపడింది ఆమె మనసు.

"నువ్వా ప్రవీణ్.... రా నాయనా..." చిన్న కొడుకు కొడుకును ఆప్యాయంగా పలకరించాడు చంద్రయ్య.

ముందు గదిలో అడుగుపెట్టిన మనవడు లోనికి తొంగి చూసి—

"నాన్నమ్మ తొందరగానే పడుకుందే" అన్నాడు.

"ఆ... ఆరోగ్యం సరిగా లేదు. ఇప్పుడే పడుకుంది..." అని చెప్పాడు చంద్రయ్య.

"మందులు ఇప్పించారా?..."

"రేపు పొద్దున్నే డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకుపోవాలి"

అని చంద్రయ్య చెబుతున్నాడు. ఆ మాటల్ని మనవడు వినిపించుకుంటేనా...

తాను వచ్చిన పని చూసుకో సాగాడు.

"కలకత్తాకు పోయే పని వుంది..." అన్నాడు.

"ఊహు..." మనవడి మనోగతం అర్థమయింది చంద్రయ్యకు—

స్వాతంత్ర యోధుడనే తాత కీర్తి నడ్డీతో తన పబ్బం గడుపుకోవాలని చూస్తున్నాడు ఆ మనవడు.

ఇప్పటికి నాలుగు సార్లు పోలీస్ స్టేషన్ పాలయి తాత పలుకుబడితో బయటపడ్డాడు.

ఇక ఉచిత ప్రయాణాల సంగతి సరేసరి!

"ఈసారికి నన్ను వొదిలేయి బాబూ. మీ నాన్నమ్మకు ఒంట్లో బాగాలేదు చూశావుగా..." అన్నాడు చంద్రయ్య.

"ఆ... ముసలోళ్లు అన్నాక ఏదో కంప్లైంట్ ఉంటూనే వుంటుంది...." ఎంతో తేలిగ్గా అనేశాడు మనవడు.

ఆత్మీయతలు. అనురాగాలు, నీతి, నియమాల్ని పుటుక్కు పుటుక్కున తెంపేస్తున్న నేటి తరంలోని ఒక నీడ మనవడి కళ్లలో కనిపించింది చంద్రయ్యకు—

"నువ్వు నడుస్తున్న దారి తప్పునాయనా...."

అని ప్రేమగా చెబితే వినే తడి మనసు కాదు— వ్యాపారం కళ్లు... పీడించే మనసు... రాక్షసుని కలియుగ అవతారంలా పెరుగుతున్న మనవడి చెంప చెళ్లుమనిపించి మార్గంలో పెట్టాలని క్షణకాలం చంద్రయ్య మనసులోని సంస్కర్త... స్వాతంత్ర యోధుడు పట్టుపడతాడు.

కానీ... తన శక్తేమిటో తనకు తెలుసు తలచుకుంటే తనను ఖూనీ చేసి తన భార్యమీదే హత్యానేరం మోపగల సమర్థుడు మనవడు.

'మాట్లడవేం తాతయ్యా— రేపే ప్రయాణం'

భార్య అనారోగ్యం కలవర పెడుతున్నది, రేపు తప్పక ఆసుపత్రికి తీసుకుపోవాలి.

"ఈసారికి నన్ను క్షమించు బాబూ..." పసు దేవుడిలా తల వొంచాడు చంద్రయ్య.

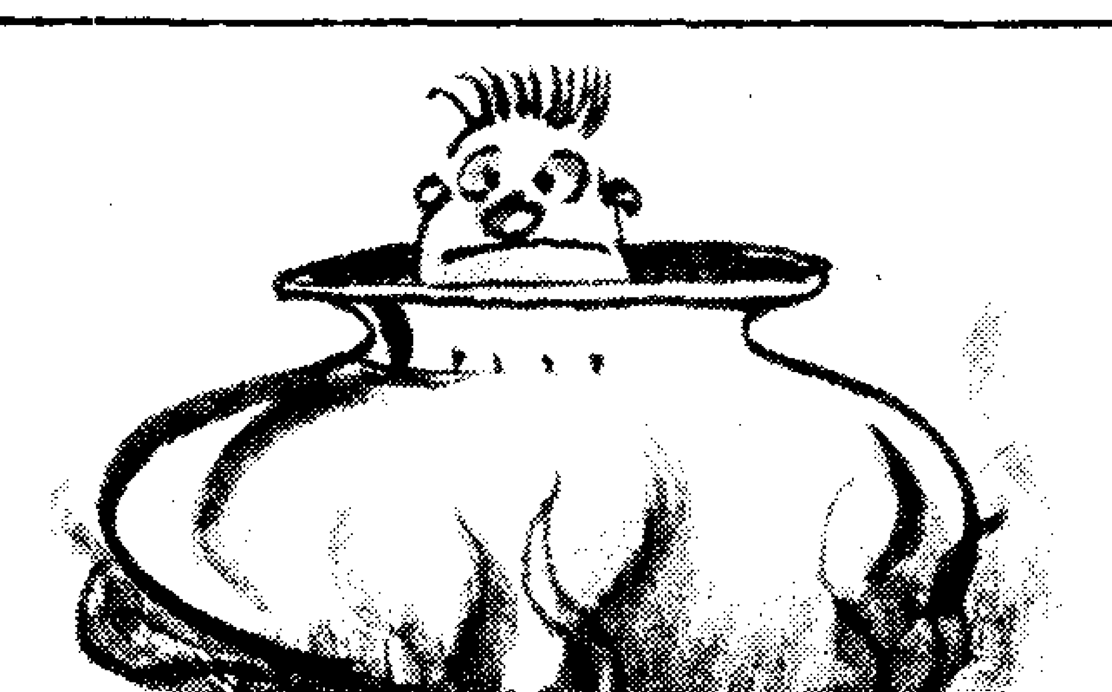

సారా కాంట్రాక్టర్ చచ్చి నరకానికి వెళ్లాడు

'పేదలకు ఇతడు తక్కువ ఖర్చుతో ఎక్కువ ఆనందాన్ని పంచిపెట్టాడు మహా ప్రభూ' అన్నాడు చిత్రగుప్తుడు

'వర్ణించడం ఆపు...ముందు సలసల కాగే నూనెలో పడేయండీ సారా వ్యాపారిని' చెప్పాడు యమధర్మరాజు.

పద్మశ్రీ
(మాణిక్యారం, కారేపల్లి, ఖమ్మం జిల్లా)

"మీ పెద్ద మనవడు, పెద్ద కొడుకు వచ్చి అడిగితే ఇలాగే అంటావా? నేనన్నా, మా నాన్న అన్నా మీకు మొదట్నించి చిన్న చూపే"

గుండెను రంపంతో పరపర కోసేస్తున్నాడు మనవడు.

"అంత మాటనకు బాబూ.... నాకొడుకులిద్దరు నాకు రెండు కళ్లు బాబూ. మీరంతా మాకు ఒక్కటే"

మరి మొన్న పెద్ద మనవడితో బొంబాయి వెళ్లావా— నా పని మీద వెళ్ళమంటే ముసల్దాని రోగం అడ్డు వొచ్చిందా?"

"ముసల్దాని రోగం!" నాన్నమ్మను ఎంత తేలిగ్గా తీసి పడేస్తున్నాడు మనవడు.

"పొద్దున్నే ప్రయాణం..." హుకుం జారీ చేశాడు.

మనవడి వంక తేరిపార చూశాడు చంద్రయ్య.

"నేను రాను..." అన్నాడు ఖచ్చితంగా.

"రావా?" రెట్టించి అడిగాడు మనవడు.

"రాను— ఇంకెప్పుడూ ఎవరితో ఎక్కడికీ రాను..." ధృడంగా అన్నాడు చంద్రయ్య.

అయితే నేనిచ్చిన మాటేం కావాలి?"

"మాటా! ఎవరికిచ్చిన మాట?"

"మా ఫ్రెండ్ భాస్కర్‌కు కలకత్తా, ఢిల్లీ ప్రయాణం పడింది. అతనితో నిన్ను పంపిస్తానని మాట ఇచ్చాను— డబ్బు కూడా తీసుకున్నాను—"

డబ్బా!!

ఆశ్చర్యంగా చూశాడు చంద్రయ్య.

"ఆ.... తప్పేముంది? అతడు నీ వెంట ఫస్ట్ క్లాస్‌లో ప్రయాణం చేస్తాడుగా.... సెకండ్ క్లాసు టికెట్‌లో సగం ఛార్జీలు మాత్రమే తీసుకున్నా దీని వల్ల అతనికీ లాభం. మనకూ అంతో ఇంతో ఆదాయం కదా!"

"ఓరి దౌర్భాగ్యుడా..." చంద్రయ్య కళ్లు చింత నిప్పులయ్యాయి...." నన్ను అడ్డం పెట్టుకొని కమీషన్ వ్యాపారం చేస్తావా?..... స్వాతంత్ర యోధుడనే నీ తాత కీర్తిని అమ్ముకుంటావా?....."

తాత కళ్లలోని రక్తాన్ని చూసి అదిరి పడ్డాడు ప్రవీణ్!.....